4

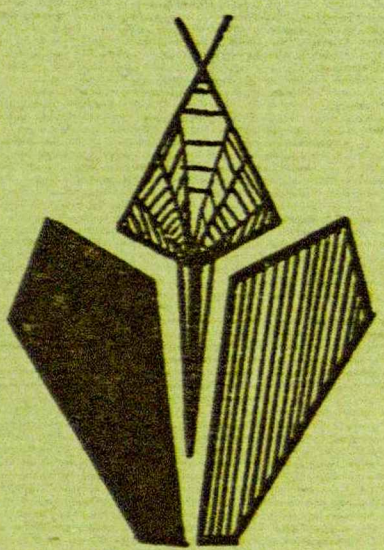

ATEITIS

LIETUVIŲ KATALIKIŠKO JAUNIMO ŽURNALAS

1973 BALANDIS — APRIL

TURINYS

Tikrasis Kristus 97
Mūsų pasaulis 99
Šviesus žiburėlis — A. Prunskytė 101
Su Kristum prisikėlęs — K. J. 103
Laikas — Zita Liogytė 109
Kryžiaus kelias — kun. K. Žitkus 110
Skylė jūroj — Kristina Veselkaitė 112
Neturiu laiko — Pranys Alšėnas 114
Kalbos skiltis 116
Apie knygą "Jurgis Krasnickas" — dr. Gr. Valančius . 118
Atsiųsta paminėti 120
Atspėkite mūsų kūdikiškus veidelius 121
Kreivos šypsenos:

Po dvidešimt metų — Kristina Mičiūtė ir Laura Petrulytė 125

Ateitininkų Šalpos Fondas 128

Viršelis: Vyto Pranaičio.

Nuotraukos: V. Pranaičio — 102, 115; A. Norvilos — 117; V. Kauliaus — 124, 127.

Iliustracijos: V. Pranaičio.

REDAKCIJA:

Kun. Jonas Staškevičius,
941 Dundas St., W. Toronto ,3 Ont., Canada.
Telefonas: (416) 364-7646.

REDAKCIJOS KOLEKTYVAS:

Rūta Čepaitytė, Algis Čepas, Leonardas Dambriūnas, Dainora Juozapavičiūtė, Gabija Juozapavičiūtė, ses. Dalia Keblinskaitė, Vincas Kolyčius, Almis Kuolas, Danguolė Stončiūtė, Onilė Vaitkutė.

LAUŽYMAS:

Vytas Pranaitis.
Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Čikagoje.

ADMINISTRACIJA:

Juozas Polikaitis — ATEITIS,
7235 S. Sacramento Avenue,
Chicago, Illinois 60629
Telefonas: (312) 434-2243.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $7.00, susipažinimui prenumerata $5.00, garbės prenumerata $15.00, visur kitur laisvame pasaulyje $5.00.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine. Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Catholic Youth Association. Business address: 7235 South Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629. Yearly subscription in the US and Canada $7.00. Single copy $1.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

ATEITIS

BALANDIS — APRIL

1973

TIKRASIS KRISTUS

Velykų lalikotarpyje dar prisimenamas Kristus ir Jo prisikėlimas iš numirusių, tačiau daugelis krikščionių jau nebetiki prisikėlimu: laiko tai legenda, apaštalų prasimanymu. Tokiai galvosenai labai pasitarnauja mūsų aplinkoje vyraujanti pasitikėjimo stoka. Skolinant pinigus net ir geriausiam draugui, nepasitikima žodžiu, o prašoma dokumento, nes daug draugų jau vieni kitus apgavo. Komercijos srityje pastebima neapsakomai didelė reklaminė apgaulė. Politikoje taipgi vyksta pasaulinio masto melagystės ir apgavystės. Renkamieji valdžion asmenys daro pažadus žinodami, kad jų vis tiek neįstengs, o gal ir nenorės tesėti. Viso to akivaizdoje protinis tikėjimas bei pasitikėjimas žmoguje palaipsniui žlunga ir jis pradeda išganymo bei atramos ieškoti jausmuose. Politinius rinkimus pradeda laimėti ne tie, kurių yra puikūs sumanymai ar mintys, bet tie, kurių balsas malonesnis ir išvaizda gražesnė.

Visai nenuostabu, kad ir Dievo atžvilgiu žmogus panašiai pradeda elgtis. Viskas religijoje jam tampa įtartina. Jegu dar griebiasi tikėjimo, tai dažnai tokiu būdu kaip politikoj: žiūri ne tikėjmo tikrumo, išmintingumo, vertės, bet grožio malonios nuotaikos, nuostabios aplinkos. Jam tampa įdomūs visokie sąjūdžiai persunkti šūkavimais, blizgučiais, jausminiu smaguriavimu. Dažnai giliau pažvelgus, tuose sąjūdžiuose glūdi tuštuma. Visai suprantama, kad tuo atveju ir Kristus pasidaro tiktai "tarsi prisikėlęs" ir prisikėlęs toks, kokį pagal savo jausmus norima matyti.

Ateitininkų toks tuščias ir subjektyvus tikėjimas būti negali. Kristus yra toks koks Jis yra. Jis ne asmeniškų jausmų ar vaizduotės kūrinys ir Kristaus prisikėlimas nėra pasaka, o tikrovė. Tai savo mirtimi aiškiai paliudijo apaštalai. Jie nebuvo naivūs žmonės, kaip kai kurie šiais laikais juos bando pavaizduoti, bet nepaprastai kritiški. Juk jie Jėzaus prisikėlimu netikėjo iki patys Jo prisikėlusio neišvydo ir neįsitikino, kad tai ne šmėkla. Apaštalas Tomas net netikėjo mačiusiųjų apaštalų tvirtinimais. Vėliau gi jie visi be abejonės skelbė Kristaus prisikėlimą savo gyvenimu ir tvirtino jį savo mirtimi. Todėl tik šių liudininkų ir jų įpėdinių mokomą tikėjimą turime sekti ir nepasiduoti šiais laikais peršamiems sąjūdžiams, kurie kalba apie tokį Kristų, kokio nebuvo ir nėra.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

MŪSŲ PASAULIS

Tylinčioji Bendrija — kantrumo ir kančios Bendrija, neturinti nei tikėjimo nei garbinimo laisvės, kažkaip egzistuoja baimės šešėlyje ir paraližuojančioje bei dusinančioje užmaršty — pareiškė pop. Paulius VI, primindamas laisvajam pasauliui komunistų pavergtus kraštus. Šie jo žodžiai buvo pasakyti tuo metu kai Vatikano radijas ypatingai kritikavo Albanijos komunistų elgesį su katalikais, kurių Bendrija Albanijoje jau visiškai baigiama išnaikinti.

Pasaulio vyskupams išsiuntinėtas naujas Vatikano parėdymas Komunijos reikalu. Pagal jį Komuniją galės teikti specialiai vyskupų paskirti pasauliečiai, o kunigai, su vyskupo leidimu, galės duoti, reikalui esant, vienkartinius panašaus pobūdžio leidimus savo nuožiūra parinktiems asmenims. Ši parėdymo dalis jau ir anksčiau galiojo Kanadoje. Taipgi paskelbiama, kad tikintieji gali tą pačią dieną priimti Komuniją antrą kartą, jei yra kokia nors speciali proga kaip pvz. priėjus Komunijos šeštadienio rytą, galima eiti taipgi šeštadienį vakare, jei dalyvaujama išvakarinėse sekmadienio pamaldose. Taipgi Komuniją galima antrą kartą priimti Kalėdų ir Velykų dienos Mišiose, nors ji ir būtų jau priimta Kalėdų ar Velykų vidurnakčio Mišiose, o taipgi Didž. Ketvirtadienio Mišiose, jeigu jau buvo Komunija priimta tos dienos rytą Krizmos Mišiose. Kiti specifiniai atvejai, kada be jokių leidimų galima priimti Komuniją antrą kartą tą pačią dieną, yra: Krikšto, Sutvirtinimo Ligonių Patepimo, Kunigystės, Moterystės, laidotuvių, mirties metinių ir Pirmosios Komunijos Mišiose. Ta pati taisyklė galioja visiems namie esantiems, kai kunigas su Švenčiausiuoju ateina pas ligonį. Taipgi ir pasninko laikas yra sutrumpintas prieš Komuniją sergantiems, seneliams ir jų slaugytojams: užtenka nuo maisto ir gėrimo jiems susilaikyti tik 15 min. prieš Komunijos priėmimą.

Vatikano doktrinų kongregacijon paskirti 8 nauji nariai: kard. John J. Krol, kard. Sebastiano Baggio, maronitų apeigų arkiv. Ignace Ziade, arkiv. Jean Zoa, arkiv. William Philbin, vysk. Paulus Rusch, vysk. Miguel Roca Cabanellas ir vysk. Joseph Heuschen. Naujausiai kongregacijos patarėjais paskirti: vienuolynų kongregacijos sekretorius arkiv. Augustin Mayer, Popiežiškojo Biblinio Instituto sekretorius mons. Albert Descamps ir Popiežiškosios Teologinės Komisijos sekretorius mons. Philippe Delhaye.

Kun. Stjefen Kurti buvo rastas kaltu ir nužudytas komunistinės valdžios Albanijoje šiomis dienomis. Jo kaltė, kad būdamas komunistų koncentracijos stovykloje slapta pakrikštijo kūdikį. Žinią pranešė Vatikano spauda.

Kun. Zivko Kustič, Zabrebe, Jugoslavijoje, leidžiamo katalikiško laikraščio redakcijos narys, savo straipsnyje apgailestavo, kad Banat srityje likę labai maža kunigų ir skaitytojams priminė 3 š. kankinio Poliono posakį, kad tikintieji turi nesilaikyti neteisingų valdžios įstatymų. Už tai jis dabar kaltinamas subversyviniais veiksmais ir bus teisiamas.

Kun. Yohanna el-Nimir, 60 m., arabų katalikų klebonas Gazos srityje, buvo arabų teroristų nužudytas, nes buvo pasiūlęs padaryti Gazos srityje rinkimus bendradarbiaujant su Izraelio valdžia.

Čekoslavakijoje šiuo metu yra 4,690 parapijų, bet trečdalis jų neturi kunigų. Iš viso dabar Čekoslovakijoje yra 3,500 kunigų, kurių aštuntadaliui draudžiama eiti kunigiškas pareigas. Taipgi ten yra 7,200 seselių, kurios dirba bepročių ligoninėse, o kai kurios — senelių prieglaudose. Kunigystei vis dėlto ruošiasi 560 jaunuolių.

Kard. Giuseppe Ferretto kuris visai neseniai atsistatydino iš eitųjų apaštališkojo penitenciarijaus pareigų, mirė sulaukęs 74 m. amžiaus.

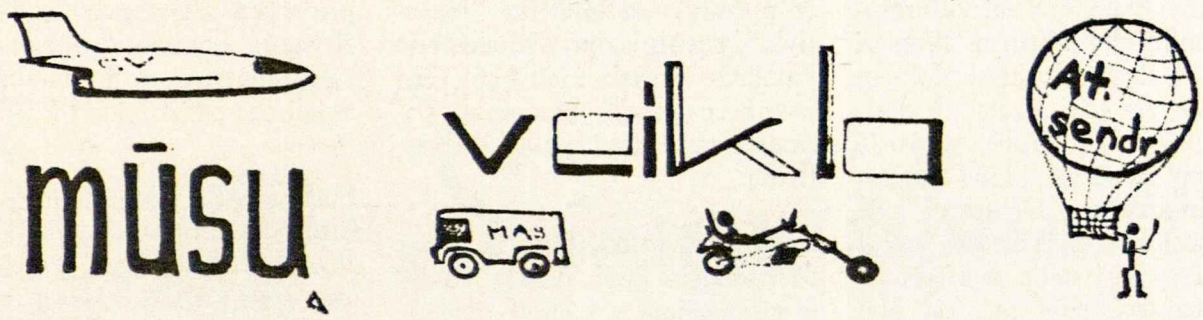

Kard. Joseph Lefebvre, 1969 m. dėl ligos atsistatydinęs iš Bourges miesto arkivyskupo pareigų, mirė šiomis dienomis sulaukęs 80 m. Jis kaip kareivis dalyvavo I pas karo kovose ir buvo vokiečių belaisvėje. Po karo tapo kunigu ir 1938 m. buvo konsekruotas vyskupu. Prancūzų tautos pagarbą įgijo II pas. karo metu išgelbėjęs mirčiai nacių pasmerktus 60 asmenų. Už tai De Gaulle suteikė jam Garbės Legijono medalį. 1960 m. jis Pop. Jono XXIII buvo pakeltas kardinolu.

Kard. Luigi Raimondi, 61 m., buvęs JAV apaštališkasis delegatas, paskirtas šventųjų kanonizavimo kongregacijos prefektu.

Vysk. Albert Ndongmo, Nkonsgsamba vyskupas Kamerūne, atsistatydino iš savo pareigų. Prieš porą metų jis valdžios buvo nuteistas sušaudyti ir tiktai Vatikanui įsikišus bausmė buvo pakeista iki gyvos galvos kalėjimu.

Šveicarijos katalikai sudaro 46.2 proc. visų 6,500,000 tos valstybės gyventojų. Veikia 1,691 katalikiška parapija, aptarnaujama 4,357 kunigų. Darbuojasi 9,056 seserys ir 471 brolis.

Dievo pagalba yra būtina, kad taika pasaulyje įsiviešpatautų — pareiškė pop. Paulius VI, atžymėdamas 10 metų sukaktį nuo pop. Jono XXIII enciklikos "Pacem in terris". Taika, anot jo, turi būti daugiau nei susilaikymas nuo kovų. Svarbiausia, ji turinti suteikti pagrindines teises kiekvienam žmogui savo žemiškojo ir antgamtinio likimo kūrime. O tokios taikos žmogus be Dievo pagalbos įgyvendinti negali, nes jo siekiai yra labai nerangūs ir trapūs.

Jaunimas šiandieną, pasak pop. Pauliaus VI, ieško daug tobulesnio ir kilnesnio žmogaus idealo nei praeitis ar dabartis yra sukūrusi. Tai jis pareiškė pamokslo metu Šv. Petro bazilikoje, pabrėždamas, kad jis čia neturi mintyje tos jaunimo mažumos, kuri yra atsisakiusi visos žmonijos tradicijos ir neturi jokios savęs atsižadėjimo, pasišventimo ir aukos dvasios. Jis džiaugėsi jaunimu, kuris yra atsisakęs šių dienų materializmo ir savyje ugdo tiesos, nuoširdumo, dvasinės jėgos, paslaugumo, herojiškumo ir gėrio siekius. Tokie siekiai tegalį sukurti pasaulį, kuris būtų laisvas, teisingas ir nedominuojamas despotizmo. Jaunuolių iš dalies esą idealistiniai troškimai, bet sykiu ir labai realūs, nes jie, jei kartais ir nesąmoningai, veda jaunimą į Kristų, kuriame visa tai įgyvendinti įmanoma.

Šv. Jono Nepomukiečio palaikai, restauruojant Prahos Šv. Vito baziliką, buvo mokslininkų patikrinti ir juose rasta kankinimo žymių: mentė sulaužyta ir galvos kevalas įskeltas. Mokslininkų komisijos manymu, šventasis miręs nuo smegenų sužalojimo ir tik vėliau buvęs įmestas upėn. Iki šiol buvo žinoma, kad, būdamas Bohemijos karaliaus Vaclovo IV žmonos nuodėmklausiu, atsisakęs karaliui išduoti jo žmonos išpažinčių paslaptį, 1393 metais buvo užrištame maiše gyvas įmestas upėn ir ten prigėrė. Komisija taipgi nustatė, kad jis mirties metu buvęs maždaug 45-50 m. amžiaus. Visus davinius komisija pateikė įvairiems ekspertams ir Prahos vyskupui Frantisek Tomasek.

Turino drobė, kai kurių laikoma ta pačia į kurią buvo suvyniotas Kristaus lavonas, tuoj bus pradėta moksliškai tyrinėti. Prieš tyrimus ji bus viešai išstatyta Turino katedroje. Paskutinį kartą ji buvo išstatyta parodai 1933 m. prie Turino miesto katedros durų. Drobė yra 14 pėdų ir 3 inčų ilgio su nukryžiuoto žmogaus priekio ir nugaros nuospaudomis, tarsi į ją buvęs išilgai įsuptas žmogus. Nuospaudų ženklai rodo, kad žmogus buvęs labai sužalotas. Visas viršugalvis, tarsi nuo erškėčių karūnos, sužeistas; visas kūnas nudengtas plakimo žaizdomis, o šone — piūvio žaizda. Apie šią drobę kol kas yra įvairių teorijų. Kai

kurie net sako, kad tai viduramžių dailininko kūrinys. Nuo X amžiaus, kryžiaus karų dalyvių raštuose yra užtinkama užuominų apie tokią drobę, buvusią Konstantinopolyje. 1354 metais ji atsiradusi pas Geoffrey de Charnes, kuris ją išstatęs parodai Lirey miestelio bažnyčioje, Prancūzijoje. 1898 m., kai pirmą kartą ta drovė buvo nufotografuota, rasta, kad nuospaudos drobėje yra tarsi negatyvas, kuris ant foto negatyvo duoda aiškų pozityvo vaizdą.

Kateri Tekawith, indėnę, 24metų mergaitę, norima paskelbti palaimintąja. Tuo reikalu Kanados vyskupai vienbalsiai nutarė kreiptis į Vatikaną. Jos palaikai yra Cote Ste. Catharine vietovėje, netoli Montrealio.

Katalikų sekimininkų sąjūdį pripažino Meksikos arkivyskupija su sąlyga, kad nebus negatyvių bei į iškrypimus vedančių aspektų, kaip pvz.: naudojimas išsireiškimo "Šv. Dvasios krikštas", Šv. Rašto tekstų apie Sutvirtinimo sakramentą piktnaudojimas ir perdidelis pabrėžimas emocinio bei charizmatinio aspekto proto bei Kat. Bendrijos mokslo sąskaiton.

15,000 vokiečių katalikų **jaunimo** surengė tylos eiseną, protestuodami prieš V. Vokietijos valdžios bandomą įvesti įstatymą leidžiantį abortus. Jaunuoliai, nešdami medinius kryžius ir plakatus skelbiančius "Nežudyk!", susirinko prie Muensterio katedros, o vysk. Heinrich Tenhumberg pasakė pamokslą, pasmerkdamas tokį valdžios bandymą.

Bendrasis nuodėmių išrišimas Montrealyje buvo duotas vienoje gimnazijoje ir vienoje didelėje parapijoje su arkiv. Paul Gregoire žinia. Tai buvo padaryta dėl stokos kunigų išpažintims klausyti švenčių metu. Arkivyskupas duodamas toms vietovėms vienkartinį leidimą pabrėžė, kad ir toliau ausinė išpažintis pasilieka reikalinga, o visi, priėmę bendrąjį išrišimą, pirma pasitaikiusia proga turi atlikti asmeninę išpažintį.

Pagal Amerikos Bendrijų Tarybos duomenis, 62.4 proc. JAV gyventojų priklauso kuriai nors Bendrijai. Protestantų JAV yra 71,865,190, katalikų — 48,390,990, žydų — 5,870,000 ir ortodoksų — 3,847,901. Didžiausią skaičiumi po Katalikų Bendrijos denominaciją sudaro Pietų Baptistų Konvencija, turinti 11,824,676 narius

Naujosios Zelandijos Tautinė Bendrijų Taryba ir Kat. Bendrija pasiekė bendro sutarimo eilėje teologijos apie Eucharistiją aspektų. Išleistame bendrame pareiškime pasisakoma, kad visi pripažįsta objektyvų asmenišką Kristaus buvimą Švenčiausiame sakramente, nors tas buvimas ir tegalimas patirti vien tikėjimu.

Portugalijoje per paskutinį dešimtmetį kunigų skaičius sumažėjo nuo 5,734 iki 5,174; klierikų — nuo 1,335 iki 644, o seserų — nuo 6,459 iki 5,705.

Kanadoje vienuolių skaičius mažėja. 1971 m. buvo išviso 60,149 asmenys vienuolynuose, o 1972 m — 56,349. Vienuolių kunigų 1962 m. buvo 7,107, o 1972 m. 8 6,023. Seserų 1962 m. buvo 59,712, 1972 m. — 44,606. Šiuo metu 17 proc. vienuolių kunigų yra virš 65 m. amžiaus, o tiktai 7 proc. jaunesnių kaip 34 m. Seserų tarpe 29 proc. yra virš 65 m. amžiaus ir tiktai 11 proc. jaunesnių kaip 34 m. 1962 m. vienuolynuose buvo 1,280 naujokų bei naujokių, o 1972 m. — tiktai 232.

Trys amerikiečiai paskirti aukštoms Vatikano pareigoms. Kard. Humberto S. Medeiros ir arkiv. William W. Baum paskirti katalikiškojo švietimo kongregacijon, o arkiv. Joseph Bernardin — vyskupų kongregacijon.

Ekstraordinariniais Komunijos dalintojais Niujorke vyskupija paskyrė: 54 vienuoles, 33 pasaulietes moteris, 109 pasauliečius vyrus. Jie visi specialiai parinkti kardinolo Terence Cooke.

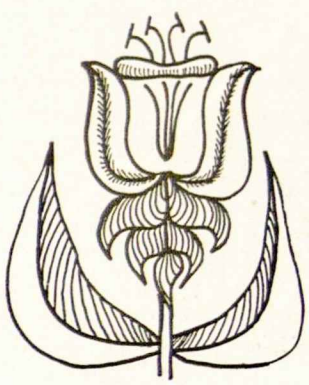

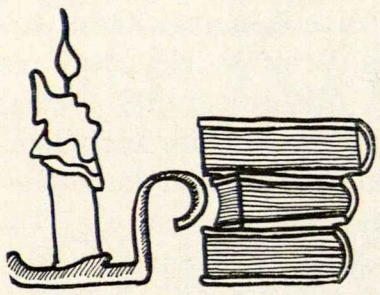

Šviesus žiburėlis

A. PRUNSKYTĖ

Ne pasakose ir ne legendose, o mano gyvuose nuo pat vaikystės prisiminimuose Tu, brangus kunige Juozai, esi mūsų šviesus žiburėlis. Labai nedidelis Tavo ir mano amžiaus skirtumas, ir džiaugiuosi, kad augome kartu. Atsimenu, Tu dešimties metų jau išvykai į Uteną ir ten dėdžių Juozo ir Prano Gineičių globoje įstojai į gimnaziją. Aš ir mano jaunesnieji broliai laukdavome Tavęs sugrįžtant atostogų. Ir eilę metų tada Tu buvai nuoširdus mūsų žaidimų draugas. Kai paaugome, atsimenu, Tu jau buvai ateitininkas. Ateitininkas esi ir visą amžių.

Gimnaziją baigei labai jaunas. Atsimenu, mūsų ūkis buvo karo audros suvargintas, o vėliau gaisras iki pamatų sunaikino mūsų gyvenamą namą. Tu tada apsisprendei porą metų mokytojauti arti esančioje pradžios mokykloje. Iš pirmųjų algų Tu stengeisi nors kiek padėti Tėveliui ūkyje. Tada lankiau vidurinę mokyklą Antalieptėje. Tu tenai įkūrei skautus. Atsimenu, vieną rytą nešiau gegučių skilties vėliavėlę, (kurią rodos tą patį rytą baigiau siuvinėti). Ėjome į Antalieptę, o tada, tą patį rytą — į skautų iškylą. Bėdojau: "Kažin ar nepavėluosime?" Tu (gal kodėl anksčiau neišsiuvinėjau vėliavėlės) mane raminai: "Klysti yra žmogiška!" Mūsų mažąją sesutę jau jos kūdikystės dienelėse išmokei gražiai deklamuoti eilutes, kurios ir man įstrigo atmintin ir, rodos, galėčiau jas pakartoti.

Atsimenu kaip Mamytė skirstė Tau drabužėlius, o aš siuvinėjau į juos Tavo monogramas (kad nesusimaišytų) ir Tu išvykai į Kauno kunigų seminariją. Mes džiaugėmės ir laukdavome kada Tu sugrįši atostogų. O sugrįždavai su lauktuvėlėmis mums ir net ūkyje padedantiems darbininkams. Atsimenu, Tu ir tada pasilikai mūsų visų draugas. Kartais po darbų, vakare, Tu padėdavai pasitarimuose apspręsti Tėveliui ūkio reikalus. Atsimenu kaip Tu Antalieptės prieglaudos vaikučius (globojamus seselių Širdiečių) atsivesdavai į ūkį. Mamytė skindavo iš daržo agurkus ir pildavo į lėkštutes medų — juos vaišindavo.

1932 metai. Primicija. Kokia graži, įspūdinga ir jaudinanti diena. Tėviškės sode sustatyti aptiesti stalai. Bažnyčia papuošta gėlėmis. Virš bažnyčios durų fasados — "Tu Kunigas per amžius". Įėjai rankas sudėjęs maldai draugų būryje. Pamokslas: "Jei Tu draugausi su vaikais, žmonės sakys, kad vaikiškas esi. Jei laikysies nuošaliai, vengsi žmonių, sakys esi išdidus". Man buvo gaila, kad Tu — kunigas gali būti žmonių nesuprastas; kad išeini išeini iš namų. Bet džiaugėmės, kad

Tu esi kunigas. Linkėjome širdyse — "Būki geras kunigas visada, amžinai!"

Tu kunigas Kupiškyje. Dirbai mokyklose ir parapijoje. Žinau, viena Tavo mokinių įstojo į Antalieptėje gražiai veikiančią Švenčiausios Jėzaus Širdies seserų kongregaciją ir ji yra šiandieną vienuolė. Tu, parapijiečių, mokinių gražiai išsiuvinėtais rankdarbėliais apibertas, išvykai į Kauną. Čia buvai seselių vienuolių kapelionas ir šalia to — Panevėžio vyskupo pageidavimu, įsitraukei į katalikiškąją spaudą. Tu visada buvai mūsų nuoširdus draugas, padėdamas mums mūsų mokslo dienose. Ir džiaugiausi, kad Tau buvo malonu savo gerų draugų, bendradarbių būrelyje vadovauti dienraščiui "XX Amžiui" ir vėliau — Katalikų Spaudos Biurui.

1940 metai. Netikėtai ir nelauktai rusai okupavo mūsų tėvynę Lietuvą. Pakirto jie tuojau visus gražiuosius darbus ir Tu su keliais savo bendradarbiais —kun. prof. St. Yla ir a. a. kun. K. Barausku turėjai išvykti iš tėvynės. Po to sekė didelės deportacijos — tūkstančius mūsų tauriųjų Lietuvos sūnų ir dukterų gyvuliniuose vagonuose išvežė į Sibirą vargui ir mirčiai. Sibire vargo ir Tavo ir mūsų Mama, ir tenai mirė bado išvargintas Tėvelis.

Svetimoje šaly Tave sekė irgi kieto vargo dienos ligi a. a. prel. M. Krušas Tave pakvietė į Čikagą. Čikagoje radai gražiai įsikūrusius tėvus Marijonus. Jie leido dienraštį "Draugą", kuris maloniai lankė lietuvius visame laisvajame pasaulyje. Tada, kiek laikas leido, padėjai pastoraciniame Šv. Jurgio parapijos darbe ir visa siela įsijungei į katalikiškos spaudos darbą. Didesnės talkos sulaukęs "Draugas" didėjo ir tobulėjo. Kiekvieną šeštadienį pradėjo skaitytojus džiuginti ir "Draugo" kultūrinis priedas.

Esi keliolikos mažesnių ir didesnių knygų autorius. Dabar redaguoji tėvų Marijonų leidžiamą religinės minties žurnalą "Laivą". Jame galima rasti ir sveikatą liečiančių straipsnių, ir apie mūsų kultūrinį gyvenimą užuominų, ir apie mūsų pavergtos tėvynės kančias. Savo premijomis Tu keli katalikiškos kultūros mūsų spaudoje našumą.

Mes džiaugiamės Tavo, kunige Juozai, nueitu keliu ir linkime ilgai, ilgai dar berti šviesos, stiprybės ir vilties spindulėlius spaudos lapuose.

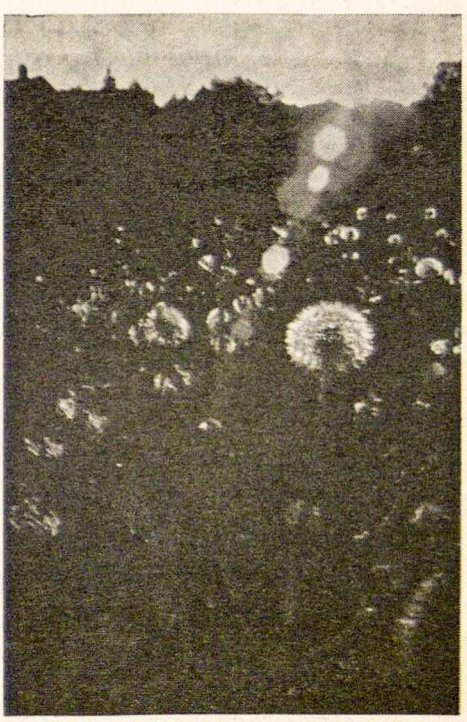

Su Kristum prisikėlęs

Labai įdomi yra rusų ortodoksų arkivyskupo Bloom gyvenimo istorija. Jis gimė 1914 m. Šveicarijoje, nes jo tėvas buvo caro diplomatinio korpuso narys ir tuo metu ten gyveno. Vėliau jo tėvas buvo paskirtas Persijon ir, ten visai šeimai išvykus, Rusiją ištiko revoliucija. Visa šeima iš Persijos pabėgo Prancūzijon ir apsigyveno Paryžiuje. Nors jie labai skurdžiai vertėsi, bet jaunasis Antanukas baigė gimnaziją, o paskui universitete — fiziką, chemiją, biologiją ir galiausiai mediciną. Antrojo pasaulinio karo metu jis tarnavo karininku prancūzų kariuomenėje, o Prancūzijai žlugus — chirurgu vienoje Paryžiaus ligoninių, sykiu dalyvaudamas prancūzų pogrindžio veikloje. 1943 m. jis slapta padarė vienuolinius įžadus ir toliau tęsė gydytojo darbą. 1948 m. jis buvo įšventintas kunigu ir 1949 m. atvyko Anglijon kaip Šv. Albano ir Šv. Sergijaus (anglikonų — ortodoksų) sąjungos kapelionas ortodoksams. 1958 m. jis buvo konsekruotas vyskupu, o 1962 m. —pakeltas arkivyskupu ir jam pavesta rūpintis rusais ortodoksais Didž. Britanijoje bei Airijoje. 1963 m. jis buvo paskirtas Maskvos patriarcho egzarchu Vakarų Europai ir 1966 m. gavo metropolito titulą.

Šis ortodoksų arkivyskupas įdomus tuo, kad jaunystėje visiškai Dievą netikėjo. Šiame pokalbyje jis pasakoja kaip Gyvąjį Kristų atrado ir kaip žiūri į dabartinio krikščionio gyvenimą pasaulyje.

KL.: Kada įvyko Jūsų pagrindinis pasikeitimas Dievo atžvilgiu?

A. B.: Pagrindinis mano pasikeitimas įvyko palaipsniui. Iki maždaug 15 metų aš visiškai netikėjau Dievą ir buvau labai smarkiai nusistatęs prieš religiją. Aš nežinojau Dievo ir buvau nusistatęs prieš visa tai kas surišta su Dievu.

Kl.: Bet Jūsų tėvas buvo religingas...

A. B.: Taip, bet ilgą laiką aš gyvenau Paryžiuje atskirai nuo šeimos, bendrabutyje. Tuo metu visi mūsų šeimos nariai buvo išsklaidyti po Paryžių. Tiktai kai jau buvau apie 15 metų visa šeima vėl susirinkome po vienu stogu gyventi. Tai buvo nepaprastos laimės dienos, nes tai buvo pirmas kartas po revoliucijos, kad turėjome savo namus. Tačiau jau prieš tai buvau turėjęs vieną nuostabų išgyvenimą. Kai buvau 11 metų amžiaus, vasaros metu buvau nusiųstas į vaikų stovyklą ir susitikau kunigą, kuris turėjo tuo metu būti apie 30 metų. Kažkaip juo labai susidomėjau. Jis turėjo meilės visiems ir jo meilė buvo nesąlygojama tuo, kad esame geri. Jis lygiai mus mylėdavo ir kai būdavom blogi. Tai buvo besąlyginė meilė. Aš ne-

buvau to išgyvenęs anksčiau. Žinoma, buvau mylimas tėvų, bet tai natūralu. Turėjau draugų, bet tai irgi natūralu. Tačiau niekados nebuvau matęs tokios meilės. Tuo metu aš nieko ypatingo neįžiūrėjau, tik jaučiau to kunigo nepaprastumą. Po daugelio metų, kai aš jau buvau atradęs Evangeliją, dasiprotėjau, kad jis mylėjo meile, kuri prašoka jį patį. Jis dalinosi dieviškąja meile su mumis, arba jei norite, jo žmogiškoji meilė turėjo tokį gylį ir tokią apimtį, kad jis galėjo aprėpti visus džiaugsme ir skausme. Šis, manau, buvo pats pirmutinis mano dvasinis išgyvenimas.

Kl.. Kas atsitiko vėliau?

A. B.: Nieko. Aš vėl grįžau į bendrabutį ir viskas bėgo ta pačia vaga iki mūsų visa šeima susijungė po vienu stogu. Bet, kai tarp namiškių pasijutau visiškai laimingas, atsitiko keistas dalykas. Pastebėjau, jog betikslė laimė man nepakenčiama. Vargus ir skausmus buvau pratęs nugalėti. Buvo tam tikras tikslas už jų. Bet laimė... kas už jos? Taigi, aš nutariau, jei metų laikotarpyje nesurasiu laimės prasmės — nusižudysiu.

Kl.: Kaip gi pavyko iš tos betikslės laimės išsivaduoti?

A. B.: Mokslas bei savęs ruošimas būti naudingu gyvenime manęs neįtikino. Visą gyvenimą iki to laiko buvau koncentravęsis į prieš akis stovinčius tikslus ir staiga jie tapo man tušti. Aš pajutau savyje kažką nepaprastai dramatiško, o viskas aplinkui atrodė tik bereikšmiai mažmožiai.

Praėjo mėnesiai ir jokia reikšmė horizonte nesušvito. Vieną dieną, tačiau — tai buvo Gavėnia ir aš buvau vienos rusų jaunimo organizacijos narys — mūsų vadovas atėjo prie manęs ir pasakė: "Pakvietėme kunigą, kad jums visiems pakalbėtų. Ateik". Su didžiausiu pasipiktinimu atsakiau, kad neateisiu. Man buvo nesvarbu religija ir Dievą netikėjau. Nenorėjau be reikalo gaišintis laiką. Vadovas buvo subtilus; išaiškino, kad visi, kurie mano grupei priklauso, panašiai atsakę ir, jeigu nei vienas neateisime, bus nepatogu, nes kunigas iš toli atvyksta. "Nesiklausyk", kalbėjo vadovas, "man nesvarbu ką tu galvoji, tiktai pabūk, pasėdėk tenai". Tiek lojalumo aš buvau pasiryžęs savo organizacijai parodyti. Taigi, sėdėjau paskaitoje. Aš nenorėjau klausytis, tačiau mano ausys viską girdėjo. Kai baigėsi paskaita, parskubėjau namo pasitikrinti ar yra kiek tiesos apie visa tai, ką kunigas buvo kal-

bėjęs. Paklausiau mamos kur yra Evangelijų knyga, nes norėjau patikrinti ar Evangelijos patvirtins tai ką kunigas kalbėjo. Susiieškojau trumpiausią (Šv. Morkaus) Evangeliją, kad nereikėtų daug laiko gaišti, ir ėmiau skaityti. Kai pasiekiau trečią skirsnelį, staiga, pajutau, kad kitoje stalo pusėje yra kažkokia būtybė. Ir taip buvau tikras, jog tai Kristus, kad tas jausmas mane iki šiai dienai neapleido. Tai buvo mano tikrasis atsivertimo taškas. Kadangi Kristus buvo gyvas ir aš buvau Jo akivaizdoje, galėjau pilnu tikrumu tvirtinti, kad visa tai ką sako Evangelija apie Galilėjos pranašo nukryžiavimą yra tiesa ir šimtininkas tikrai neklydo kai sakė: "Iš tikro Jis yra Dievo Sūnus". Tik Prisikėlimo šviesoje aš teįstengiau su tikrumu skaityti Evangeliją, žinodamas, kad viskas ten yra tiesa, nes neįtikimoji Prisikėlimo tikrovė manyje buvo tapusi tikresnė už bet kokį istorinį įvykį. Istoriją aš turėjau tikėti, o Prisikėlimą aš jau žinojau kaip išgyventą faktą.

Kl.: Ir šis įsitikinimas pasiliko Jumyse visada? Nebuvo atvejų, kad suabejotumėte?

A. B.: Aš pilnai įsitikinau, kad Kristus yra gyvas. Neturėjau visų atsakymų, tačiau išgyvenęs tą tikrovę buvau garantuotas, jog prieš mane stovi ir manęs laukia atsakymai, vizijos, galimybės. Štai ką aš vadinu tikėjimu: ne abejonę, kuri kyla iš neaiškumo ir susimaišymo, bet abejonę, kurioje atrandama gyvenimo tikrovė. Tai abejonė, kuri verčia tave teirautis ir atrasti, kuri verčia ieškoti.

Kl.: Jūs buvote tapęs pirmiausia vienuoliu be intencijos tapti kunigu. Kodėl paskui tapote kunigu?

A. B.. Šiais laikais mums taip trūksta kunigų, kad nei vienas iš mano generacijos, kurie tapo vienuoliais su intencija vesti uždarą nuo pasaulio gyvenimą, neturėjo progos tokį gyvenimą gyventi. Visi buvome savo vyskupų pašaukti ir įjungti į pastoracinį darbą. Vienuoliu buvau tapęs slaptai, nes buvo nesutaikoma žmonių akyse būti vienuoliu ir tuo pačiu metu — gydytoju. Taigi aš gyvenau tam tikrą vienuolinį gyvenimą savo kaip gydytojo rolės priedangoje, bandydamas vidiniai būti ištikimas savo vienuoliniams įžadams: neturtui, skaistybei ir paklusnumui; stengadamasis visa tai išreikšti savo kaip mediko profesijoje — ar tai kare, ar vėliau taikos metu, kai pradėjau verstis privačia praktika. Paskui, kai tapau kunigu, faktas, kad buvau vienuolis, paaiškėjo visiems.

Kl.: Tai Jūs ir dabar esate vienuolis?

A. B.: Taip.

Kl.: Tačiau Jūs gyvenate, taip sakant, prekyvietės vidury?

A. B.: Aš nemanau, kad taip jau labai skirtųsi gyvenimas prekyvietės vidury nuo gyvenimo tyruose. Būti finansiniai neturtingu yra kur kas lengviau nei būti neturtingu dvasioje — prie nieko neprisirišusiu. Tai labai sunku išmokti, ir tai vyksta palaipsniui per metų metus. Tada išmoksti dalykus vertinti; žvelgti į žmones ir įžiūrėti juose turimą nepaprastą grožį — be jokio noro tuos žmones pasisavinti. Nuskinti gėlę — reiškia ją pasisavinti ir tuo pačiu ją nužudyti. Neturto įžadas mane išmokė labiau visus dalykus ir asmenis vertinti. Bet pirmiausia reikia išmokti būti laisvu pačiam savyje. Yra atvejų kai turi tarsi iš savęs išeiti, kad galėtum suprasti ką reiškia kam nors kitam savyje būti, savyje egzistuoti; nes labai dažnai mes žiūrime į kitus ir stengiamės juos suprasti tik savo jausmais ir jų vaizdą matome vien savo jausmų viedrodyje. Taip dažnai mes sakome "Aš tave myliu" su dideliu "Aš" ir mažiuku "tu". Taip dažnai vartojame žodį "mylėti" kaip jungtuką, prijungiantį kitą asmenį kaip daiktą prie savęs, o ne kaip veiksmažodį, reikalaujantį veiklos iš mūsų pusės. Kokia tada nauda žiūrėti į dangų, tikintis išvysti Viešpatį? To vietoje mes turime atidžiai žiūrėti į savo artimą, kurį Dievas lygiai kaip ir mus šian gyveniman atsiuntė ir už kurį kaip ir už mus mirė. Kiekvienas, kurį sutinkam, turi teisę gyventi, nes jis turi savyje nepaprastą vertę, kurios mes nesame pratę matyti. Kristus buvo nukryžiuotas, nes tai matė ir mokė žmones meilės, kuri dabartiniam žmogui baisi, kuri reikalauja visiško savęs atsižadėjimo dėl kitų ir yra aiškiausiai išreiškiama mirtimi.

Kl.: Ką norite tuo pasakyti?

A. B.: Leiskite man tai pailiustruoti įvykiu iš paskutinių Rusijos Bendrijos laikų. Aš manau, kad jums parodys tai ką noriu pasakyti. Komunistinės revoliucijos metu Rusijoje, kai abiejų pusių kariuomenės kovojo apie trejetą metų prarasdamos ir užimdamos žemes, mažas miestelis vienu metu atiteko raudonajai armijai. Viena moteris su dviem mažais (4 ir 5 metukų) vaikučiais atsidūrė mirties pavojuje, nes jos vyras buvo karininkas, kovojąs prieš raudonąją armiją. Ji pasislėpė apleistame name tikėdamasi, kad atsiras proga ir ji pabėgs. Vieną vakarą pas ją atėjo jauna, jos pačios amžiaus,

moteris vardu Natalija ir paklausė ar ji esanti ta moteris, kurios vyras yra karininkas. Kai motina prisipažino, nepažįstamoji Natalija ją įspėjo, kad ji esanti raudonarmiečių jau susekta ir dar tą pačią naktį bus suimta ir sušaudyta. Ji dar pridūrė: "Būtinai turi tuoj pat pabėgti". Motina pasižiūrėjo į vaikučius ir sako: "Bet kaip gi?" Nepažįstamoji jauna Natalija tada jai tapo Evangelijos artimąja. "Tu gali, nes aš tavo vietoj pasiliksiu ir pasivadinsiu tavo vardu, kai jie ateis tavęs ieškodami". "Bet tave sušaudys!" kalbėjo motina. "Taip, bet aš neturiu vaikų". Ir Natalija pasiliko.

Galime įsivaizduoti kas tada atsitiko. Galime matyti ateinančią naktį, apgobiančią tamsa, niūrumu ir drėgnu šalčiu sukrypusį namelį. Ten jauna moteris laukia savo mirties, kaip Kristus Alyvų sode. Galime įsivaizduoti Nataliją maldaujančią, kad ta taurė praeitų pro jos lūpas negerta, o atsakymas iš aukštybių — dieviškoji tyla. Galime įsivaizduoti krypstant ją mintimis į tuos, kurie būtų jai galėję padėti, bet jų ten nėra. (Kristaus apaštalai irgi miegojo). Ji negali niekur kreiptis neišduodama pabėgusios moters su vaikais. Galime įsivaizduoti kiek kartų ji tada meldėsi, kad bent ta josios daroma auka nebūtų bereikšmė. Ji tikriausiai tuo metu nekartą savęs klausė kas atsitiks su ta motina ir jos vaikais kai ji jau bus sušaudyta. Ir atsakymo nebuvo, išskyrus Kristaus žodžius! "Niekas neturi didesnės meilės kaip tas, kuris guldo savo gyvybę už draugus".

Kl.: Ar negalite papasakoti ko pasimokėte tuo metu kai buvote gydytojas ir sykiu vienuolis?

A. B.: Papasakosiu jums vieną atsitikimą. Ligoninėn, kur aš dirbau kaip chirurgas, atėjo vokietis karys su kulkos sutriuškintu pirštu. Vyriausias chirurgas pažiūrėjo į tą pirštą ir pasakė "Nupiauk". Tai buvo labai greitai ir lengvai įvykdomas sprendimas. Bet tuo metu vokietis paklausė ar kas moka vokiškai. Aš pradėjau su juo kalbėtis ir sužinojau, kad jis yra laikrodininkas. Jeigu jo pirštą nupiausiu, jis tikriausiai daugiau to darbo nebegalės dirbti. Tada praleidau net penkias savaites gydydamas jo sutriuškintą pirštą. Iš ligoninės jis išėjo ne su keturiais, o su penkiais pirštais ant rankos. Faktas, kad jis laikrodininkas, buvo labai svarbus dalykas to žmogaus ateities gyvenimui. Taip aš išmokau statyti kiekvieno žmogaus asmeninę gerovę aukščiau už bendrus nuostatus.

Kl.: Paskui Jūs po Kunigystės šventimų atvykote Britanijon. Ar Jūs radote, kad paviršutinis moderniųjų anglų kultūrinis gyvenimas apsunkina Evangelijos skelbimą?

A. B.: Taip, nes Evangelija turi paliesti ne tiktai protą, bet ir visą žmogaus būtybę. Anglai dažnai sako: "Labai įdomu. Pakalbėkime apie tai. Ištyrinėkime tą mintį, pasvarstykime", bet nieko nedaro. Susitikti Dievą reiškia įžengti 'tigro olon'. Dievas tai ne katinėlis, kurį susitiksi. Tai tigras. Dievo karalystėn žengimas yra pilnas pavojų, tačiau reikia ton karalystėn žengti, o ne apie ją informacijas rinkti.

Kl.: Būti emigrantu ir jausti, kad čia nepriklausai, turėjo palikti Jumyse tam tikrus nusiteikimus bei išgyvenimus. Ar sakytumėt, kad tai padarė kokios nors įtakos Jūsų krikščioniškajam tikėjimui?

A. B.: Revoliucijos metu mes praradome Kristų katedrose, Kristų puošniai išreiškiamą liturgijoje, bet suradome Kristų, kuris yra silpnas; suradom Kristų, kuris buvo atmestas kaip ir mes; suradome Kristų, kuris krizės metu nieko prie savęs neturėjo, net savo mokinių. Jo pergyvenimui mūsasis yra panašus. Dievas mums padeda kai nebėra nei vieno kas padėtų. Dievas yra didžiausiame įtempime, didžiausiame smūgyje, pačiame audros viduryje. Bet taipgi mes turime būti pasi-

ruošę laikotarpiui, kai Dievas mums nesirodo, ir turime saugotis, kad nesusirastume Jo vietoje netikro dievo. Diena, kai Dievas mums nesirodo, kai Jis mums nutyla — tai maldos diena. Kai sakome Dievui: "Aš negaliu be Tavęs gyventi. Kodėl Tu esi man toks žiaurus ir tylus?", pati mintis — kad mes turime arba Jį susirasti arba mirti —įgalina mus prasilaužti Jo akivaizdon. Būna laikas kai mūsų širdyje atsiranda pasiilgimas paties Dievo — ne Jo dovanų. Akyse atsiranda liūdesys ir jos pasidaro gilios, žvelgiančios begalybėn, nors yra apsuptos visokio džiaugsmo. Tai namų ilgesys, bet namų neapsibrėžiamų jokia geografija.

Kl.: Prisimenu Jūsų posakį "Esu pamišęs, bet tai neįprastas pamišimas, nes daugelis žmonių nori juo užsikrėsti". Ką tuo norėjote pasakyti?

A. B.. Kaip krikščionys mes nuolat gyvename skausmo ir džiaugsmo įtampoj. Tai yra nesąmonė, pamišimas. Bet tai yra būtina: priimti nakties tamsą reikia lygiai taip pat kaip ir dienos šviesą. Mes turime Kristui visiškai atsiduoti. Jei aš esu Kristaus, yra atvejų kai aš turiu sykiu su Kristumi ant kryžiaus šaukti ir Alyvų sode krauju prakaituoti. Aš nemanau, kad būtų galima sakyti "Tai man negali atsitikti". Jei esame krikščionys turime eiti per gyvenimą pasiruošę priimti tikrą gyvenimą ir tikrą pasaulį, o ne sukurtą falsifikuotą pasaulio bei gyvenimo vaizdą.

Iš kitos pusės, krikščionis yra žmogus, kuris gyvena trijose pasaulio dimensijose, kai tuo tarpu kiti — dviejose. Žmonės, kurie gyvena trečiojoj, amžinybės dimensijoj, visada pastebės, kad kažkas pasaulyje yra netvarkoj ir pajus, kad kažkaip jie netinka tarp kitų. Su panašia problema susidūrė ir pirmieji krikščionys, kai sakė, kad vienintelis jų karalius yra Dievas. Žmonės jiems tada sakė: "Jei taip kalbate, esate nelojalūs mūsų karaliui", ir dažnai juos persekiodavo. Bet vienintelis būdas būti lojaliu dvi-dimensiniam pasauliui, nes tikrovėje pasaulis yra tridimensinis. Jei iš tikro gyveni trijų dimensijų pasaulyje, o ne dviejų ir trečią tik įsivaizduoji, tai gyvenimas bus pilnas ir reikšmingas. Pirmieji krikščionys tai įstengė, įstengti galime ir mes.

Kl.: Norėčiau paklausti paskutinį klausimą apie Rusiją. Ar Jūs dažnai ten nuvykstate ir ką veikiate....

A. B.: Vykstu Rusijon kas metai atreportuoti Maskvos patriarchui apie mūsų Bendrijos gyvavimą Vakarų Europoje. Ten nuvykęs skaitau paskaitas teologinėse kolegijose ir sueinu į tam tikrus ryšius su vietine Rusijos Bendrija

Kl.: Kiek yra aktyvios religijos Rusijoje?

A. B.: Aš manau, kad gana daug. Statištiškai sakyčiau yra apie 30 milijonų lankančių bažnyčias. Tai labai dielis skaičius po penkiasdešimt su viršum metų trukusio sistemingo religijos persekiojimo ir bandymo ją išrauti iš jaunimo žiaurumais bei propaganda. Tačiau jaunimas Rusijoje juo toliau, juo labiau domisi dvasinio gyvenimo reikalais ir jaunuolių lankančių bažnyčias skaičius nuolat didėja.

Kl.: Kokia Jūsų politinė padėtis ten?

A. B.: Mes stengiamės įgyvendinti kūrybinę įtampą: priklausome Rusijos ortodoksų Bendrijai ir sykiu pabrėžiame, kad esame politiniai pabėgėliai nuo ten veikiančio režimo. **K. J.**

LAIKAS

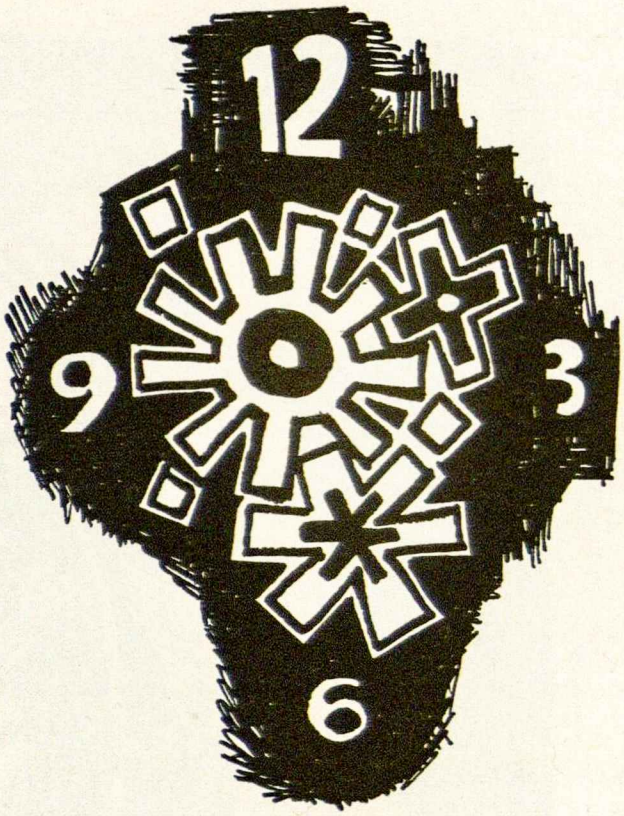

aš svajoju
šiandien
apie dieną
vakarykščią —
aš nebeturiu
jau jos.

lieka tiktai svajos,
tik atsiminimai
apie džiaugsmą, meilę
kaupias manyje.
laikas viską
bėgdamas paliko
čia, pakelyje.

o ką ateitis,
ką atneš rytojus?
ar laimingą šiandien,
ar vėl vakardieną?

ar leis man
— pažvelgti tavajan veidan
— įsiklautyt tavan balsan
— ir įsijausti tavo šypsenon
dar bent vieną kartą?

Nors laikas
pasiglemžė mano
vakarykščią dieną praeitin,
aš žinau —
dar turiu šiandieną
ir laukiu.
o laike,
grąžink
man
.save
dar bent vieną
kartą!

ZITA LIOGYTĖ

KRYŽIAUS KELIAS

KUN. K. ŽITKUS

X NUPLĖŠTI RŪBAI

Tau nieko šitoj žemėj nepaliko...
Ir paskutinį rūbą Tau nuplėšė...
Grąžins tiktai spygliuotąjį vainiką
Ir Tavo švento kraujo purpuru aplies.

Kiek kartų brolio rūbą paskutinį —
Jo šlovę plėšt be gailesčio drįsau...
Atidengiau žaizdas ir pervėriau krūtinę,
Ir jo kančių ieškojau džiaugsmo sau.

Tu sava gėda atpirksi šitą kaltę,
Ir kūno nuodėmes visas, visų žmonių...
Eini Tu, Viešpatie, žmogaus iš purvo kelti,
O aš, deja, ...aš Jį vis skaudinu...

GIESMĖ: Ant manęs uždėki dalį
Sopulių Sūnaus skaudžiųjų
Iškentėtų už mane.

111

Skylė jūroj

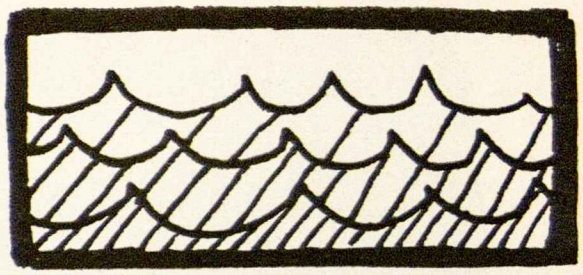

Kristina Veselakitė

Kraustėmės. Rytą, vakarą dėjom, dėliojom daiktus į dėžes, vyniojom lėkštes ir kitus dūžtamus indus į švelnius popierius ir medžiagas. Karts nuo karto radom seniai pamestus dalykus, kuriuos net užmiršom, kad turėjom. šukas, įvairius pieštukus, apyrankę ir kt.

Betvarkydama savo vaikystės žaislus, kai kuriuos išmesdama, kitus prisiglausdama prie savęs, užtikau gražiai iliustruotą vaikų knygą "Jūratė ir Kastytis". Užėjo toks noras ją vėl perskaityti. Pasiklausiau ką tėvai ir seserys tuo laiku daro — atrodė, kad rūsyj kažką perrinkinėja. Tikėjaus, kad dar ilgai viršun neateis. Tada pasiėmiau mėgiamiausią savo lokiuką, nuėjau į kampą, ir pradėjau vartyti knygos puslapius...

Beskaitydama, užgirdau juokingą braškėjimą. Pakėlus akis išsigandau, nes kambario mėlynas kilimas kėlėsi. Vis arčiau ir arčiau manęs sukosi, ir apsupęs mane, išlėkė pro atvirą langą. Nežinau, kiek laiko praleidom lėkdami, tik prisimenu, kaip oras ūžė ir ereliai šaukė viens kitam. Suvyniota kilime, iš pradžių tik džiaugiausi, kad jis švelniai lekia, o nekrenta. Bet laikui bėgant, susidomėjau pažiūrėti pro ką mes čia taip lekiam; kur mes esam!? Pradėjau tiesti kilimą, bet kai vieną galą ištiesdavau, kitas riesdavosi atgal.

"Ar galiu aš tau padėti?" staiga sucypė mažas plonas balselis.

Apsidairiau, bet nieko kito nemačiau.

"Visuomet man skaitydavai pasakas, ir paveikslus rodydavai ir net kartą į obelies viršūnę nusinešus buvai, tai dabar noriu tau padėt" — vėl cyptelėjo kažkas.

Vėl apsidairiau. Bet tik tas mažas mano lokiukas sėdėjo kampe — nejaugi jis?!.. Man bežiūrint į jį, mačiau, kaip jis atsistojo, ir pradėjo tiesti kilimo kampą. Nieko nesakydama, vis į jį žiūrėdama, mėginau ištiesti kitą kampą. Ištiestas kilimas lėkė tiesiai kelias minutes, o vėliau, palengva pradėjo leistis žemyn. Lokiukas prie krašto šokinėjo, letenėle mojuodamas žemyn.

Prisiartinus prie kilimo krašto, pamačiau, kad lėkėm virš jūros. Virš kokios, tada nežinojau. Besileidžiąs kilimas vis arčiau ir arčiau nešė mus prie bangų. Pastebėjau, kad jūroje buvo skylė. Tada juokiaus iš savęs — kaip gali jūroj būti skylė? Bet kai visai prisiartinom, pamačiau, kad iš tikrųjų buvo skylė, ir ta skylė tokio pat dydžio kaip mano kambario kilimas. Pažiūrėjau į jūrą, atgal į savo kilimą — ta pati spalva. Ir tuo pat laiku kilimas švelniai nusileido, tiksliai uždengė skylę jūroj ir pradėjo lengvai siūbuoti bangų supamas.

Lokiukas tuoj iš savęs ištraukęs siūlą pradėjo žuvauti, o aš atsisėdus kuo toliau nuo krašto, sėdėjau galvodama, kaip aš galėčiau duoti ženklą praplaukiančiam jūrlaiviui.

"Labas!" kažkas pasakė.

Atsisukau į lokiuką, bet tai nebuvo jo balsas. Tada pamačiau, kad graži mergaitė gulėjo ant kilimo alkūnėmis atsirėmus ir į mane meiliai žiūrėjo.

"Aš Jūratė. O koks tavo vardas?"

"K-Kristina. Jūratė? Bet ar Perkūnas ne...?"

"Tai buvo mano teta. Gal gintaro gabaliuką norėtum? Čia krūvos jo yra".

"Jei nebūtų per daug vargo", sakau. Kai tą pasakiau ji nėrė po vandeniu ir už sekundės grįžo. Rankoj laikė gražų, beveik apvalų gabalą gintaro.

"Čia vienas iš saulės geriausių darbų", ji man paaiškino, per kilimą ties manim gintarą nuritendama.

"Saulės? Bet mums sakė, kad gintaras yra per amžius sukietėjusieji pušų sakai".

"Ką jie žino? Ar matė, kad gali apie tai kalbėti? Iš tikrųjų, kai saulė šaudo savo spindulius į jūrą, kartais ji pataiko į krištolinį akmenį, ir tas akmuo įgauna saulės spalvą".

"Bet kai kuriuose gintaro gabaluose yra vabzdžių ar lapų?" paklausiau.

"Jeigu tuo laiku kokia vargšė skurzdelytė ėjo per tą akmenį, ar koks lapas ant jo gulėjo, taip ir saulės spindulys juos įsmeigė į akmenį".

"O, tai tikrai labai įdomu! Jei tu tiek daug žinai tai gal žinai kaip man grįžti namo? Mat nenoriu perdaug nudegti saulėj".

"Žinau" — atsakė Jūratė. "Užsimerk, stipriai laikyk gintarą ir visa širdimi galvok apie namus".

Kilimas pradėjo kilti. Lokiukas prie manęs prisiartino valgydamas žuvį su įvairiaspalviais žvynais. Jau gana aukštai buvom pakilę, kai dar sykį išgirdom Jūratės balsą...

"Gal pažįsti tokį Kastytį?" ji šaukė.

Kažkas purtė mane. Pravėriau akis ir pamačiau apie mane stovinčius tėvus ir seseris.

"Mes visi dirbam, o ji čia sau saldžiai miega. Ot, tai padėjėja", jie juokėsi.

"Nesuprantat, aš tik su Jūrate kalbėjau, ant Baltijos plaukiau so lokiuku".

"Sapnavai, vaikeli, gražų sapną, o dabar eik prie darbo!" Tai pasakę, visi grįžo prie savo darbų.

"Negalėjo būt sapnas. Taip tikra viskas atrodė", — sau sakiau. "Lokiuk, kodėl dabar negali kalbėt — pasakytum jiems tiesą".

Atsistojau ir žiūriu, kad iš sterblės kažkas išriedėjo. Pakėliau ir prie lango nusinešus pamačiau. Saulės paskutiniuose spinduliuose spindėjo gintaro apvalus gabalas.

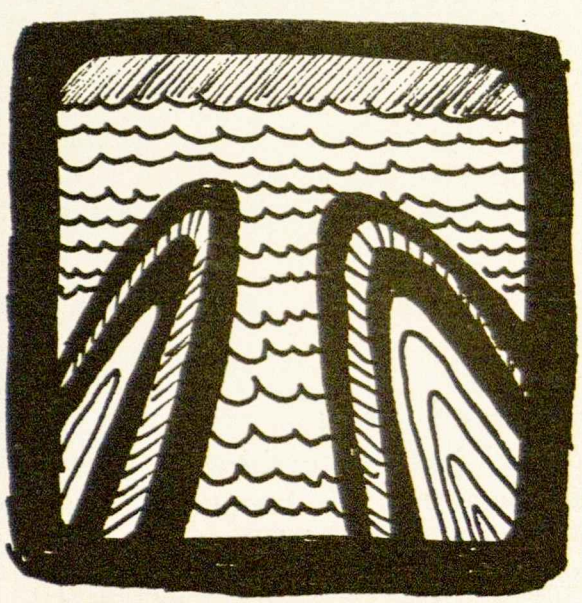

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

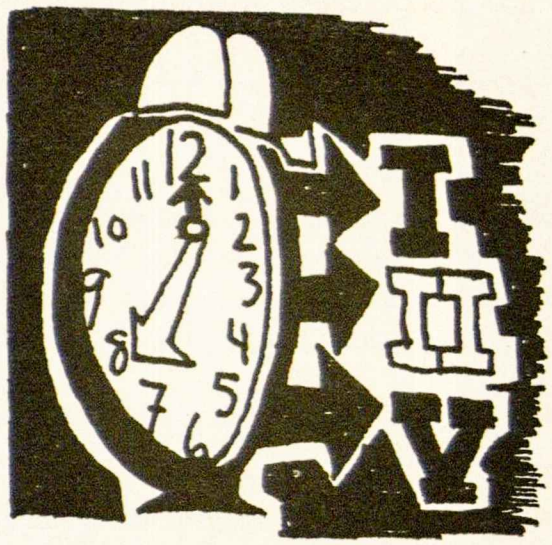

NETURIU LAIKO...

PRANYS ALŠĖNAS

Daugelis šios žemės keliautojų — žmonių vis skundžiasi neturį laiko. Ir tai — jų pusėje tiesa, žinoma, nekeliant klausimo, kodėl jie neturi laiko. Jie tos vertybės — laiko neturi nei žemiškuose, nei dangiškuose reikaluose ir taip yra todėl, kad jie į savo, kaip žmonių, gyvenimą žiūri tik iš žemiškojo gyvenimo taško. Kitu atveju — jie negalėtų sakyti neturį laiko atlikti tai, ką jiems Viešpats nurodo atlikti. Todėl — taip ir eina, taip tęsiasi:

— Aš neišpildžiau, ko iš manęs reikalavai, Viešpatie. Neturėjau laiko...

— Sudiev, Pone, atleiskite man. Aš neturiu laiko.

— Aš norėčiau padėti jums, bet... neturiu laiko.

— Aš negaliu perskaityti šios knygos, nors ji gera, ir labai gera, paprasčiausiai todėl, kad neturiu laiko....

— Norėčiau melstis ir karštai melstis, bet... neturiu laiko.

— Tu, Viešpatie, gi supranti tai. Aš neturiu laiko...

Pagaliau, žmogus bemirštąs, nors irgi... neturėdamas laiko.

Taigi, kokią iš to visko būtų galima išvesti paralelę? Tas žmogus — tikrai jau nebeturi laiko. Tas laikas — jau tikrai išsibaigė, kaip žibalas naktinėj lempoj...

Mes neturim laiko, o Viešpaties planai mūsų reikalu — stovi anapus laiko ribos. Viešpats nedaro klaidų seikėdamas mums tą neįkainuojamos vertės gėrybę ir vertybę — laiką. Jis duoda visiems laiko davinį ir duoda, jo sakytume, pakankamai. Tačiau mes privalome jį išmintingai panaudoti.

Sąmoningas tikintysis Dievo tvarinys — žmogus privalėtų pasakyti:

— Viešpatie, aš turiu laiko. Turiu daug laiko, nes Tu duodi man laiko, Viešpatie. Tu duodi man laiko metų pavidale, duodi man jo mėnesių ir dienų pavidalais. Taigi, mano gyvenimas — susidaro iš metų, metai — iš mėnesių, mėnesiai — iš dienų ,dienos — iš valandų. Ir tas viskas yra mano, man Dievo duota. Taigi, turiu laiko viską išpildyti, tyliai, klusniai, nesikarščiuojančiai ir nesakyti: "Aš neturiu laiko"....

Privalau turėti laiko ir saviems — asmeniškiesiems, o taip pat ir Dievui skirtiems reikalams, Bažnyčios lankymui, maldai etc.

Apie laiką ir neturėjimą laiko, ką gi mums pasakytų kalendorius, jeigu, žinoma, jis kalbėt mokėtų. O kalendorius, kaip žinome, juk laiko simbolis.

Jis kreiptųsi į tave, greičiausiai, šitaip:

Skirk tam tikrą dalį savo gyvenimo (kitaip sakant — laiko) galvojimui (protavimui), nes galvojimas — tai jėgos šaltinis.

Nepagailėk laiko žaidimams, nes žaidimai— tai slapta jaunystės jėgų srovė.

Skirk nemaža laiko knygų skaitymui, nes skaitymas — tai išminties šaltinis.

Skirk liūto dalį lako maldai, nes malda — pokalbis su Dievu, o Dievas Tave sutvėrė, Dievas ir atgal pasiims.

Skirk laiko mylėti ir būti mylimam, nes meilė žmogui — tai Dievo duota privilegija.

Nepagailėk laiko kitiems būti draugišku, nes draugiškumas — tai yra vieškelis į laimę ir pasitenkinimą.

Skirk laiko juokui, nes juokas — tai sielos muzika. Yra sakoma, jog su besijuokiančiu — visas pasaulis juokiasi, su beliūdinčiu, — visas pasaulis liūdi.

Atseikėk laiko tarpą, kuriame galėtum ką nors skirti ir duoti kitiems, nes pertrumpos mūsų dienos būti savanaudiškiems.

Skirk pakankamai laiko darbui, nes darbas — tai pasisekimo kaina.

Bet labiausiai — niekad nepamiršk maldos, nes malda — tai visko šaltinis. Per ją gali pasiekti viską, kas anksčiau išdėstyta.

Tai toks išmintingas kalendoriaus patarimas...

KALBOS SKILTIS

TARPTAUTINIAI ŽODŽIAI IR VERTINIAI

Lietuvių kalboje, kaip ir kitose kalbose, vartojama nemaža vadinamųjų tarptautinių žodžių, paimtų daugiausia iš lotynų bei senovės graikų kalbų, bet šiek tiek ir iš dabartinių kalbų. Iš lotynų kalbos turime tokius žodžius, kaip **aparatas, centras, faktas, objektas, subjektas, kultūra, materija okupacija, revizija. Iš graikų** kalbos — **organas, metodas, fotografija, fizika, grafika** ir kt. Iš dabartinės anglų kalbos vartojame tokius žodžius, kaip **biznis, bosas, filmas, folkloras, futbolas, lyderis, mitingas, partneris, piknikas sportas, streikas** ir kt. Iš prancūzų kalbos turime **bufetas, bulvaras, ekranas, miražas, pomidoras, redakcija, reklama** ir kt.

Kad tokių svetimų žodžių nebūtų per daug, mes nemažai jų išsiverčiame į lietuvių kalbą. Verčiama dažniausiai pagal svetimos kalbos modelį. Pavyzdžiui, vietoj **progresas** (iš lotynų kalbos **pro-gredi** — eiti pirmyn (turime **pažanga**) iš **pažanga,** žengti, eiti). Vietoj **situacija** sakome **padėtis** ir t. t. Tai nereiškia, kad **progresas** ir **situacija negali būti** iš viso vartojami. Kai kada jie gali būti vartojami, bet nebūtinai visada, nes lietuviški **pažanga** ir **padėtis** mums jau labai įprasti ir suprantami. Tokių vertinių (loan translations) turime ir daugiau, kaip pvz.: **antžmogis** (superman), **apvaizda** (providence), **asmenybė** (personality), **dviprasmybė** (ambiguity), **galimybė** (possibility), **kvėpimas** (inspiration), **įspūdis** (impression), **įtaka** (influence), **įtampa** (tension), **įvadas** (introduction), **išimtis** (exception), **kiekybė** (quantity), **kokybė** (quality), **laikraštis** (vok. Zeitschrift), **nesusipratimas** (misunderstanding), **pašaukimas** (vocation), **posėdis** (session), **savivalda** (selfgovenment), **stovis** (state), **linksniuoti** (decline), **įkūnyti** (incarnate), **svarstyti** (ponder, weigh), **tvirtinti** (affirm, confirm), **vystyti** (develop) ir kt.

Šie aukščiau surašyti vertiniai yra gerai sudaryti ir jau seniai mūsų bendrinėje kalboje vartojami .Tačiau yra ir negerai sudarytų vertinių, kurių nepatariama vartoti. Toks, pavyzdžiui, nevykusiai sudarytas vertinys yra **lygsvara.** Jo vietoj reikia sakyti **pusiausvyra** (balance). Nepatariama vartoti ir šiuos vertinius: **obalsis** vietoj **šūkis, gerbūvis** (wellbeing) vietoj **gerovė, apsiėjimas,** vietoj **elgesys, savistovus** vietoj **savarankiškas, užmesti, užmetimas** vietoj **priekaištauti, priekaištas, nuduoti** vietoj **dėtis, apsimesti, apsivesti** vietoj **vesti (ištekėti), susituokti.** Kai kurie iš jų taip jau įprasti, kad sunku bus jų nusikratyti, pvz. **obalsis, gerbūvis.**

Viewpoint lietuviškai **požiūris**, o ne **matymo taškas**, kaip kartais parašoma. Todėl nevykęs posakis yra **iš to taško žiūrint** (from this point of view). Reikėtų sakyti: **tuo požiūriu (žiūrint)** arba **tuo atžvilgiu** (in this regard).

Apie knygą "Jurgis Krasnickas"

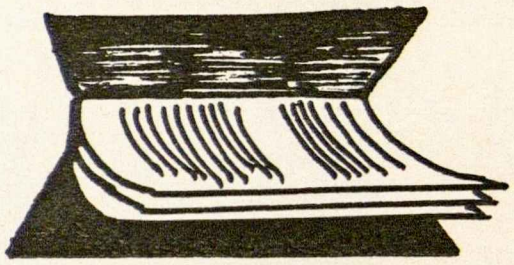

DR. GR. VALANČIUS

Jau prieš ketvertą mėnesių V. Liulevičiaus labai kruopščiai parašytą-kompiliuotą ir Stud. Ateitininkų Sąjungos išleistą knygą "Jurgis Krasnickas", 50 metų sukakčiai nuo jo tragiško žuvimo paminėti, su dideliu dėmesiu perskaičiau.

Pradėsiu ne tiek apie tai kas knygoje yra, kiek apie tai ko joje nėra, o galėjo eventualiai būti. Ypač pasigendu, mano manymu esminiai svarbios knygos dalies, kuri joje turėjo, teisingiau — galėjo būti, būtent: Jurgis Krasnickas — vienas iš daugelio. Čia norėjosi matyti aplink jį surikiuotus, tegu sau ir trumpai pristatytus ar net tik suminėtus, tuos Jurgio amžininkus, kurie taip pat atnešė ir ant Kristaus bei Lietuvos meilės altoriaus sudėjo pačias didžiausias savo (gyvybės) aukas. Jų visa plejada: endziulaičiai, matulaičiai, riaubos, vaitiekūnai, lipniūnai, vincai dovydaičiai, skurpskeliai, štaupai ir penkauskai, etc. etc. Manding, reikėjo pravesti Jurgį ir pro būrį, ar tą būrį pro jį, ir tų iš jo kartos bei aplinkos, kurie taip pat sudėjo stambias darbo-veiklos-vadovavimo duokles ateitininkijai ir apskritai katalikiškai Lietuvai. Čia matytume Jurgį "vieną ir daugelio" labai gausiame būryje neužmirštinai ryškių veidų (leimonai, dielininkaičiai, šapalai, urmanai, sūdžiai, jurkai, lūšiai, labanauskaitės, laučkai, jasaičiai, petrušaičiai ir t. t.) Ir paties Jurgio Krasnicko veidas knygoje būtų išėjęs dar šviesesnis-ryškesnis, būryje kitų žymių veidų įrikiuotas.

Istorinės tiesos meilė liepia priešakin traukti ne tiek tai, kas jaudinančiai dramatiška ar tragiška, kiek tai — kas arčiau tiesos. Dievaž, neprikišu autoriui istoriškumo, istorinio objektyvumo stokos. Jis tikras istorikas, kai aš — tik jos mėgėjas. Ne priekaištas nė tai, kad ne taip artimos praeities įvykių analizė daroma anuomet sukeltų emocijų (ne šaltų svarstymų) ženkle. Tas tragiškumo ženklas iš Jurgio veido neištrinamas. Ne tiktai ateitininkai, bet ir visa anuometinė (1922 m.) Lietuva sukniubo gilaus graudumo liūdesy, žaibu pasklidus žiniai apie J. K. nužudymą prie Simno ežero, dzūkuose. Išimtinai didelių gabumų, plataus išsilavinimo filosofijos studentas, šaunus kalbėtojas, vos 20 pavasarių tepragyvenęs jaunuolis, veikėjas ir vadas, idealistas-aktyvistas turėjo žūti nuo niekšo galvažudžio rankos. Ar begali laukti didesnio pasipiktinimo, gilesnio graudumo ir liūdesio? O vis dėlto reikia būti šaltam ir pro mirties juodą, šiame atvejy žiauriai sukruvintą, skraistę praėjus. Be mirties nėra prisikė-

limo. Nereikalaukime šaltumo iš autoriaus, nesgi Jurgis jam taip labai artimas (ponios Monikos mylimasis vyr. brolis). Protas širdžiai — ne visuomet viešpats.

Šiame sąryšy knygos skaitytojui gali kilti keletas neatsakytų klausimėlių bei susimąstymo. Bent taip nutinka man knygą perskaičius. Ar Krasnickas žvaigždė ar meteoras? Man atrodo — meteoras. Pirmosios bruožas — sėslus pastovumas, antrojo — triukšmingas, trumpalaikis sušvytėjimas. Meteoras buvo ir genijalusis Vyt. Mačernis, taipgi vos 24-me amžiaus prievasary žuvęs. Tačiau poeto pėda lieka kur kas pastoviau ir giliau įspausta tėvynės žemėje. Antras klausimas: ar Jurgis buvo **herojus,** ar **idealistas-aktyvistas?** Jei jo žudikas buvo komunistas Tamošauskas (po nužudymo staiga dingęs — Sov. Sąjungon pabėgęs?!), tai J. K. buvo neabejotinu herojum, žuvęs idėjų kovoje, idėjai gyvybę paaukojęs, idėjinio priešo nužudytas. Herojus ir auka yra viena. Jis gimsta per kraujo bei gyvybės auką (Kalanta, Darius-Girėnas), ar bent yra apsisprendęs-pasiryžęs tokiai aukai (Sim. Kudirka). O jei Krasnicko žudiku yra teismo mirtimi resp. kalėjimu iki gyvos galvos nuteistasis Kryžanauskas — tai jis patenka ne herojų, o idealistų-aktyvistų kategorijon. Jis gyvybės **nepaaukojo**, o ji jam buvo **atimta** plėšiko su intencija apiplėšti, atseit čia nėra idėjinės aukos elemento. Abu šiuos klausimus autorius palieka atvirais, atseit patys skaitytojai turi rasti į juos atsakymus.

Autorius nesustoja ir nekomentuoja nė "braviūros" priekaišto, padaryto Jurgio amžininko, idėjos draugo ir žymaus marijampoliškio J. B. Man rodos, tai labai rimtas priekaištas. Tik nežinia kiek tas priekaištas "tirštas", jei ne šiaip sau verbi gratiae pasakytas. Šiaip ar taip — tai ne komplimentas.

Kyla klausimas ar Jurgis Krasnickas (kartu ir lektūra apie jį) yra pilnai tinkamas pavyzdys-modelis jaunam tremties ateitininkui, vadui-veikėjui, idealistui-aktyvistui šiapus Atlanto. Ar jis nebuvo specifinis anuometinės Lietuvos produktas, sunkiai sektinas šiame laike ir šioje erdvėje. Atrodo, kad Jurgio stiliaus ir masto idealistams gimti ir išaugti buvo lengviau anuometinės Lietuvos valstiečio pirkioje nei šio meto ir šio kontinento didmiesčių džiunglėse (dvasinėse).

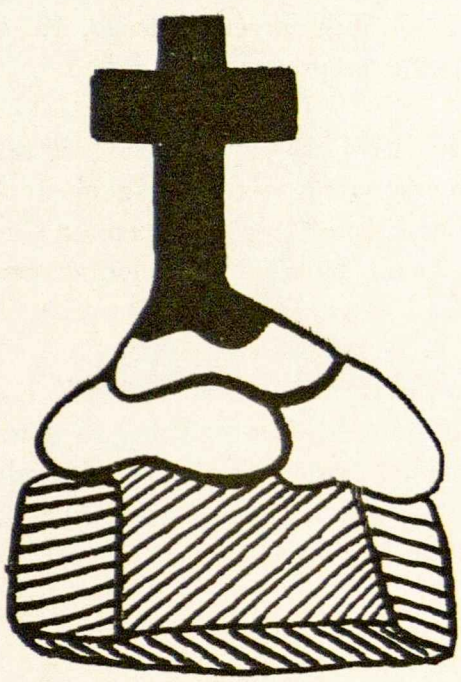

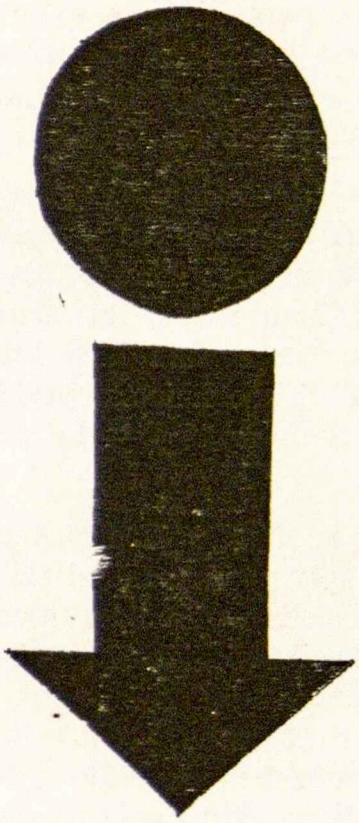

ATSIŲSTA PAMINĖTI

Laiškai Lietuviams, 1973 m. nr. 3, tėvų Jėzuitų leidžiamas religinės ir tautinės kultūros mėnesinis žurnalas. Redaktorius — kun. J. Vaišnys SJ, 2343 56th Street, Chicago, Ill. 60636, USA. Metinė prenumerata 5 dol.

Eglutė, 1973 m. kovo mėn., iliustruotas vaikų mėnesinis žurnalas. Redaguoja ir leidžia NPM Seserys, Immaculate Conception Convent, Putnam, Conn. 06260, USA. Metinė prenumerata 5 dol.

Mūsų Žinios, 1973 m. nr. 5, 6 ir 7. Lietuvių Jėzuitų ir Jaunimo Centro Čikagoje dvisavaitinis biuletenis. Leidžia tėvai Jėzuitai. Redaktorė — Danutė Vakarė, 7114 Talman Ave., Chicago, Ill. 60629, USA.

Pro Vyšnių Sodą, Vladas Šlaitas, poezijos rinkinys. Išleido Ateities Literatūros Fondas 1973 m. Spaudė Mykolo Morkūno spaustuvė Čikagoje. Aplanką piešė Danguolė Stončiūtė. Knygą galima užsisakyti Ateities Leidykloje c/o Mrs. M. Bajorūnienė, 17689 Goldwin Dr., Southfield, Mich. 48075.

We Will Conquer the World, Liudas Dovydėnas. Vertimas iš lietuvių kalbos knygos "Mes Valdysim Pasaulį". Vaizdžiai aprašyti abu bolševikmečiai Lietuvoje. Išleido ROMUVA, 84-20 Jamaica Ave., Woodhaven, NY 11421. Kaina 5 dol.

Suvažiavimo Darbai II, Lietuvių Katalikų Mokslo Akademijos leidinys nr. 3, 1936 m. Redagavo Juozas Eretas ir Antanas Salys. Patalpinta eilė paskaitų žymiųjų Lietuvos Nepriklausomybės laikų ateitininkų veikėjų. Fotomechaniniu būdu 1973 m. perspausdino ir išleido LKM Akademija, Piazza della Pilotta 4, Roma. Spaudė Popiežiškojo Gregoriaus universiteto spaustuvė. Kaina 12 dol.

ATSPĖKITE MŪSŲ ...

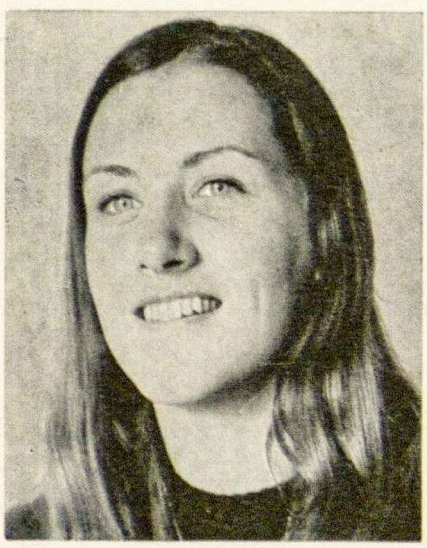

Elenutė Razgaitytė

Paulius Alšėnas

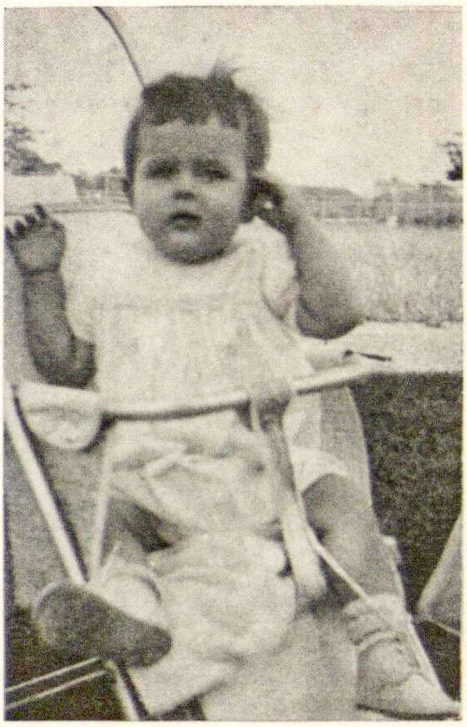

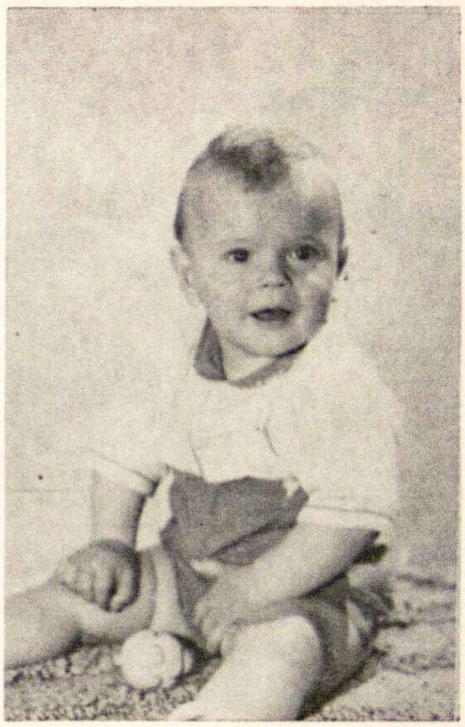

... KŪDIKIŠKUS ...

Rita Balytė

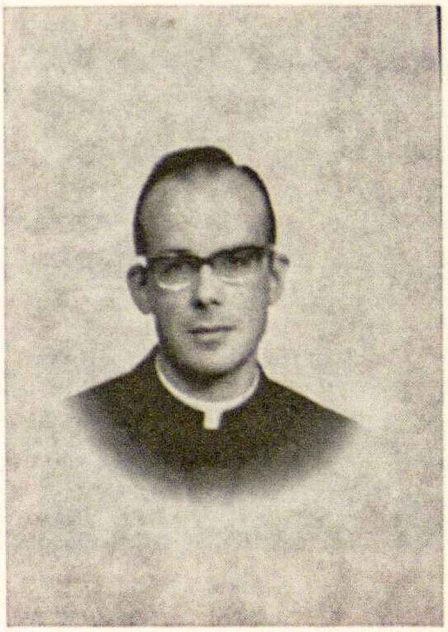

Kun. Jonas Staškevičius

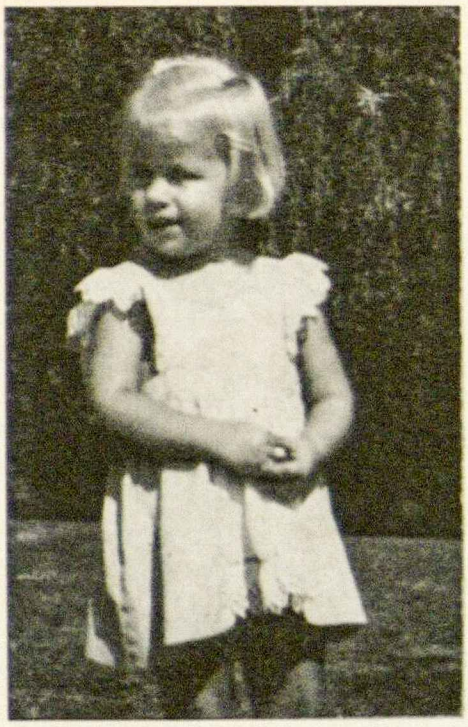

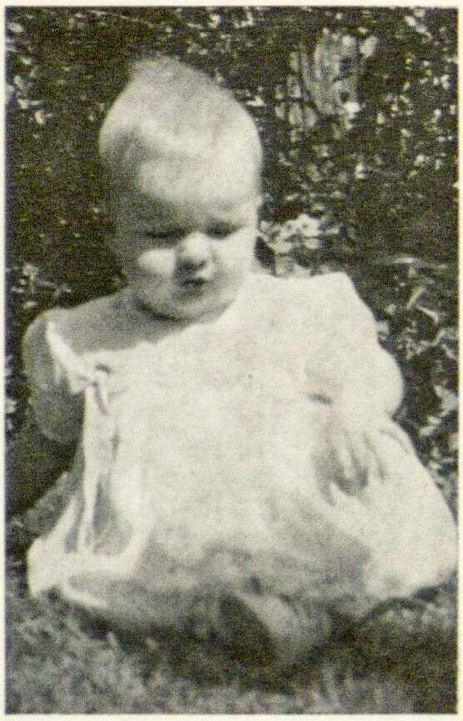

... VEIDELIUS ...

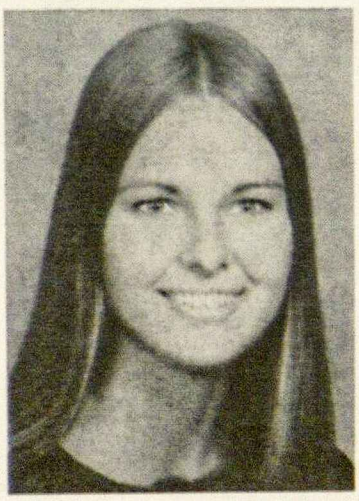

Danutė Sušinskaitė

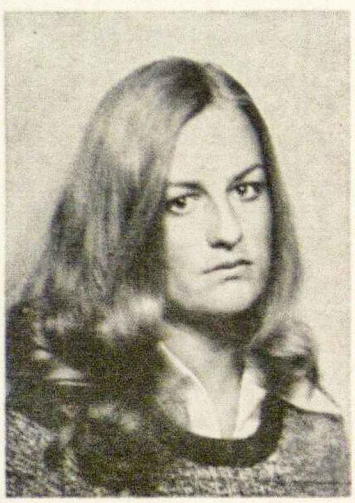

Gražina Sviderskaitė

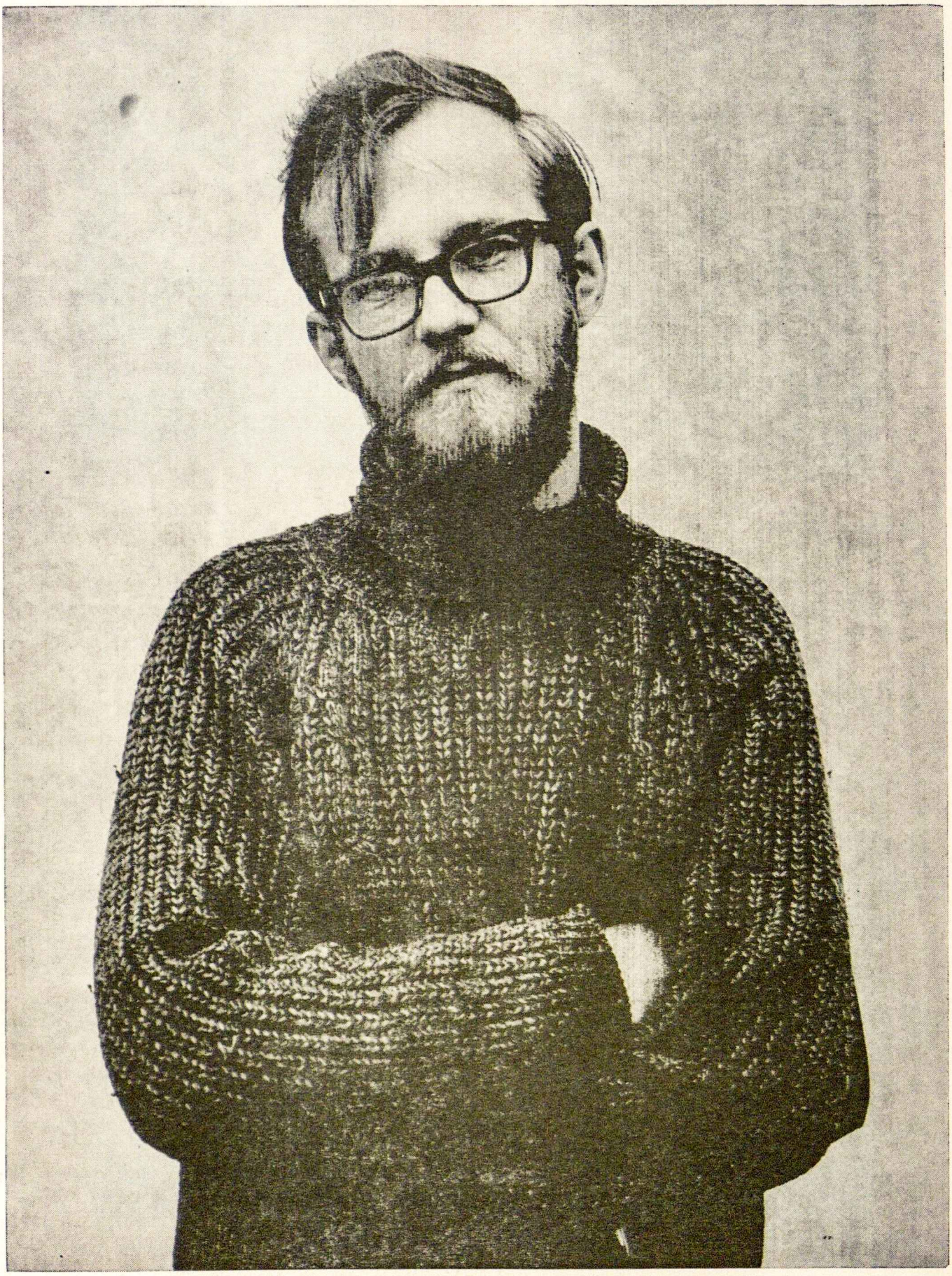

124

KREIVOS ŽYPSNOS

PO DVIDEŠIMT METŲ

Kristina Mičiūtė ir Laura Petrulytė

Buvo visuose pakampiuose iškabintas didelis skelbimas.

Karaliaus Mindaugo Moksleivių At-kų kuopa kviečia

visus senus kuopos narius į dvidešimtmečio atsipažinimą

vasario 28 d., 1993 m., 6 val. vak., "Juodame Avinėlyje"

(kaip visi prisimenat — randasi Manchester, Mich.).

Mudvi atvažiavome į "Juodą Avinėlį" vienos iš pirmųjų, bet jau radome Audrą atvykusią, kalbančią su "Todd" ir geriančią "Singapore Sling".

— Ė, Mūšy! — suriko Audra.

Atsigręžėm ir pamatėm Damušytę su kažkokiu vyru. Iš pradžių jo nepažinom, bet tuoj paaiškėjo, kad buvusioji Gintė Damušytė dabar ponia Jankauskienė. Mes pasikvietėm ponus Jankauskus prie savo stalo. Neilgai trukus susirinko daugumas senųjų kuopos narių. Dvidešimt metų nesimačius ir nesikalbėjus buvo daug šnekų ir daug naujų žinių:

Vytas Petrulis išėjo į kunigus ir dabar yra Detroito Dievo Apvaizdos parapijos klebonas. Šokėjas Justas Pikūnas visus kvietė pažiūrėti ateinančios savaitės "Lawrence Welk" programos, kurioje jis šoks polką pagal "taktą". Saulius Petrulis aiškinosi koks jis laimingas, kad kuopos subuvimas išpuolė tarp "Westchester Golf Classic" ir "British Open" turnyrų, nes abejuose turi dalyvauti. Bet Sauliui reikėjo greitai išvažiuoti, nes atvažiavo jį paimti jo du geri draugai — Arnold Palmer ir Jack Nickalaus. Triese jie išskrido į Angliją golfo turnyrui.

Staiga kalba nutrūko. Visi sužiuro į praplikusį vyrą, kuris tik ką įžengė per duris. Vieni kitų klausinėjo:

— Man, who's that baldy?

— Ne! Negali būti! — sušuko Vida Pikūnaitė.

Bet taip buvo — Vytas Keblys be ilgų plaukų, net, galima sakyti, be plaukelio ar pūkelio ant galvos!!!

Tokia didelė staigmena sukrėtė Rūtą Žemaitytę. Vargšė, karščio išvarginta, nusilpo, apalpo ir sukrito. Daktaras Vytas Duoba tuoj prilėkė prie jos šono ir ėmė Rūtą gaivinti "mouth-to-mouth resuscitation" būdu.

Tuo tarpu Rikis Majauskas, pavėlavęs kaip visada, tyliai "įsnykino" su žmona Rasa Žemaitaityte ir prisėdo prie vyskupo Viktoro Brizgio.

— Ne, Rasa ne mano žmona — tuoj turėjo Rikis aiškintis vyskupui. — Aš senbernis. Žinai, per gražus ženytis. Rasa tik mano "sekretorė", lietuviškai sakant.

Rikiui kalbant, vienuolė įėjo į vidų ir prabilo:

— Hi, Ricky. How's the family?

Taip Lidija prašnekino savo brolį. Bet jinai daugiau nebesivadino Lidija, nes įstojus į vienuoles gavo naują vardą — "Sister Mary Lid".

Staiga, žiūrim ateina du susirietę, pražilę senukai. Vos atšlapnoję sukrito į kėdes. Žiūrim — mūsų mylimi buvę kuopos globėjai ponai Ūdriai!

Kristina Veselkaitė tuojau atlėkė su dviem puodukais arbatos apraminti mūsų buvusių globėjų nervus.

Atsigėręs skanios, karštos arbatos, p. Ūdrys atsistojo ir pasveikino visus susirinkusius, o ypatingai jaunavedžius — Darių Mičiūną ir Ritą Neverauskaitę.

Ponio Ūdrio prakalbą sutrukdė Kęstutis Smolskis ir Kristina Pikūnaitė, kurie su savo trylika vaikų įgriuvo ir užėmė patį didžiausią stalą. Matėsi, kad tėvai buvo vaikus nuvedę į DQ (Dairy Queen), nes jie visi laižė dvidešimt-centinius šokoladinius ledus. O vienas jų, tikras velniukas, atsistojęs už Danguolės Sadauskaitės kėdės, jai net nejaučiant "strykino" jos plaukus ir "tai-dai-ino" jos suknelę tais šokoladiniais ledais.

Algis Duoba, žymus Hollywood artistas, dalino visiems dykai bilietus savo naujo filmo premjerai. Filmas vadinasi "Gadzilla Returns". Kaip jau spėjote, Algis vaidina Gadzilla. Įdomus faktas, kad Algiui visai nereikėjo kosmetinių veido pakeitimų tai rolei.

Tą vakarą sužinojom įdomią paslaptį: nuo pat jaunystės Rūta Dunčaitė buvo "Secret Service Invisible Undercover Spy". Užtai tik retkarčiais į mūsų susirinkimus atvykdavo — kad pamirštumėm kaip jinai atrodo.

Lilė Jankauskaitė, tuo tarpu, gyrėsi, kad paskutinėse Olimpiados rungtynėse laimėjo net 12 aukso medalių plaukimo srityje. O mūsų iškalbi narė Dana Veselkaitė nesustojo visą vakarą kalbėti su Rimu Pikūnu. Įdomu apie ką jie kalbėjo?!?!

Ir taip linksmai ir greitai vakaras prabėgo. Rusnė atsistojo ir pasakė:

— Ačiū visiems atvykusiems. Man atrodo, kad ponai Ūdriai norėjo jums tarti paskutinį žodel. Ponai Ūdriai... ponai Ūdriai???

Bet ponų Ūdrių šiam pasauly nebuvo: pasirėmę galvas rankomis, abu saldžiai už stalo miegojo.

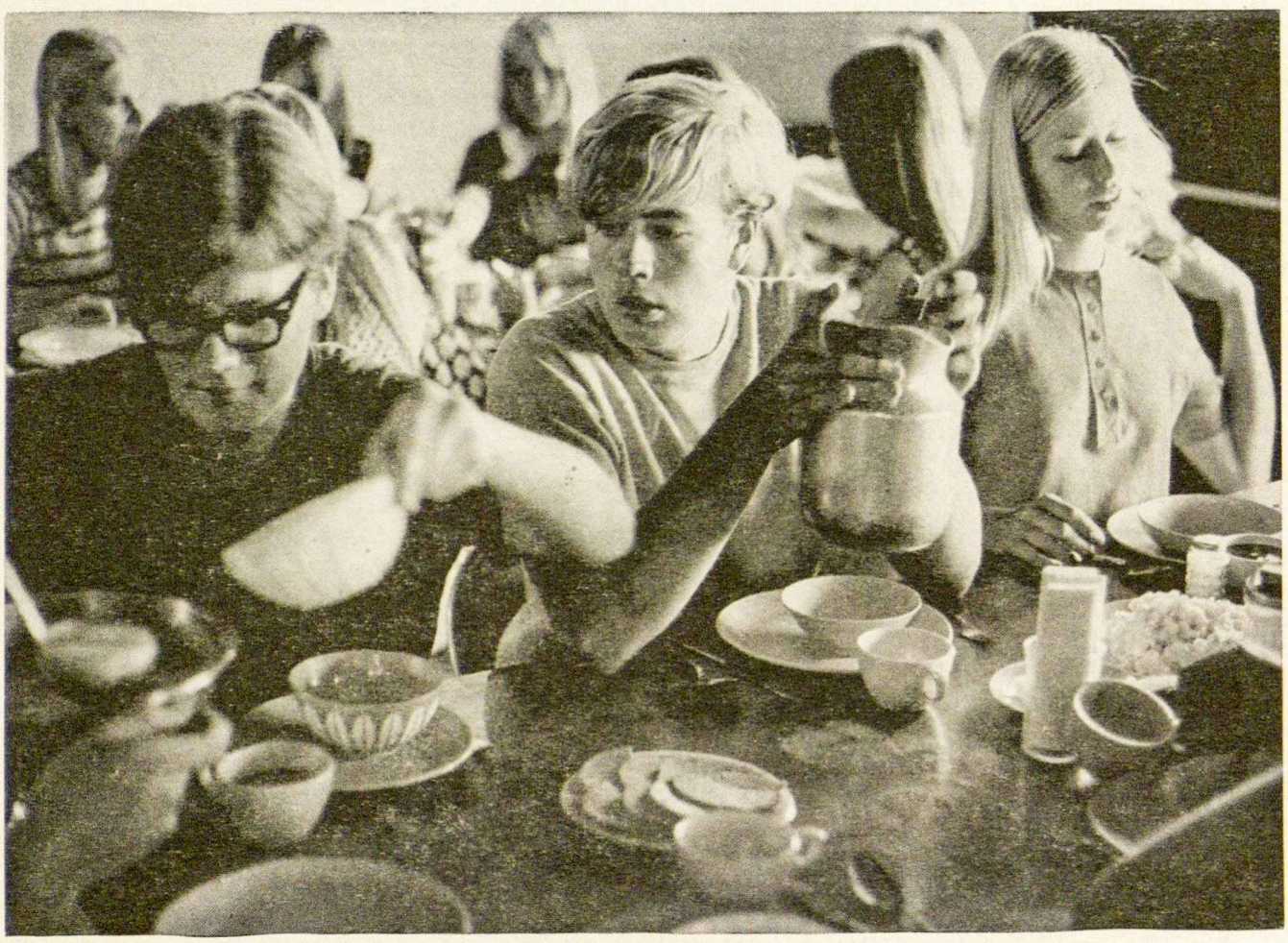

ATEITININKŲ ŠALPOS FONDAS

ATEITIES FONDO 1972 m. metinė apyvarta

Pajamos:

6 asm. įmokėjo mažiau negu $ 5.— . .	$	10.—
85 asm. po $5.— nario mokesčio . . .	$	425.—
51 asm. po $10.— nario mokesčio ir auka	$	510.—
8 asm. 10 - 15 dol.	$	120.—
9 asm. 15 - 20 dol.	$	180.—
5 asm. 25 - 30 dol. (J. ir M. Mikoniai — $30.—, po $25.—: V. A. Šoliūnas, V. Skrupskelytė, V. Majauskas ir V. Vygantas)	$	130.—
K. ir A. Rimkai ir K. ir I. Pemkai $50.—	$	125.—
dr. J. Kižys $ 200.—, dr. P. Kisielius $ 150.—	$	350.—
dr-ai J. ir A. Juozevičiai $ 125.— . . .	$	125.—
7 asm. po $ 100.— (dr-ai K. Ambrozaitis, R. Gineitis, I. Labanauskas, A. Laucis A. Razma, O. Vaitas, P. Žemaitis) .	$	700.—
6 asmenys dalinai ar pilnai grąžino skolą	$	825.—
Viso	$	3,509.00

Išlaidos:

Studentų veiklai ir moksleiviams po $600	$	1,200.—
Ateities žurnalui	$	250.—
Lituanistinei mokyklai ir Lipniūno kuopai (specialiai aukotojų paskirtos) . .	5	325.—
Studentams paskolos studijoms	$	400.—
Pašto ir raštinės išlaidos	$	161.59
Viso	$	2,336.59

Balansas . . . . . $ 1,172.41

Dr. Vaclovas Šaulys
Fondo iždininkas

ALp(LKA)1786
1973, Nr.4

90.725.316